

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 240/2010-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti R., a. s., K., zastúpenej JUDr. J. D., DrSc., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s prvou vetou čl. 30 ods. 1 a v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 Sž 87/2008 a jeho rozsudkom z 2. februára 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti R., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2010 doručená sťažnosť spoločnosti R., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s prvou vetou čl. 30 ods. 1 a v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 SŽ 87/2008 a jeho rozsudkom z 2. februára 2010.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka – právnická osoba podnikajúca v oblasti poisťovníctva – podala na najvyššom súde žalobu proti rozhodnutiu N. (ďalej len „n.“ alebo „N.“) o uložení poriadkovej pokuty v sume 400 000 Sk; súčasťou žaloby bola žiadosť o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia a návrh na prerušenie konania a podanie návrhu na nesúlad zákona s ústavou. Žalobu sťažovateľka odôvodnila tým, že „... *druhostupňové rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nedostatočne zisteného skutkového stavu a bolo vydané nezákonne*“ (absentoval následok správneho deliktu, neboli predložené doklady, neboli dodržané zákonné procesné postupy a boli porušené procesné práva žalobcu v konaní o poriadkovej pokute a nebola odôvodnená výška uloženej sankcie). Najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 SŽ 87/2008 z 2. februára 2010 žalobu zamietol.

3. Podstata výhrad sťažovateľky spočívala v tom, že (i) najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal tým, že žalovaný rozšíril predmet konania o rozklade o nový skutok (delikt), ktorý sa stal až počas druhostupňového konania, teda tento skutok nebol posudzovaný v rámci prvostupňového konania a žalovaný o ňom rozhodol bez vyjadrenia účastníka, (ii) napadnuté rozhodnutie žalovaného neobsahovalo žiadne odôvodnenie výšky uloženej sankcie (t. j. poriadkovej pokuty), a preto je nepreskúmateľné/arbitrárne a (iii) najvyšší súd na žiadosť sťažovateľky neprerušil konanie a nepredložil vec súladu dotknutých (sťažovateľkou označených) ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 566/1992 Zb. o Národnej banke Slovenska (ďalej len „zákon č. 566/1992 Zb.“) ústavnému súdu.

4. Sťažovateľka v ďalšom uviedla dôvody na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia „z dôvodu, že *samé rozhodnutie o porušení jeho základného práva v okolnostiach prípadu nemá povahu dostatočnej satisfakcie. Sťažovateľ utrpel psychickú ujmu spočívajúcu v pocitoch márnosti, nespravodlivosti a krivdy, že napriek právnej istote zdanlivo zaručenej každému prostredníctvom záruk obsiahnutých v zásadách materiálneho*

právneho štátu, Najvyšší súd... v konaní o jeho žalobe tieto záruky nevzal do úvahy a namiesto dôsledného rešpektovania základného práva sťažovateľa mu svojvoľne uprel výsady typické pre súčasnú európsku civilizáciu založenú na koncepcii materiálneho právneho štátu ako štátu, v ktorom sa práva neproklamujú, ale každému sú reálne dostupné.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd takto rozhodol:

„... Právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s prvou vetou čl. 30 ods. 1 a v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy..., ako aj ľudské právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1... dohovoru... v konaní pred Najvyšším súdom... sp. zn. 5 Sžz 87/2008 (správne má byť 5 Sž, pozn.) porušené bolo.

... Rozsudok Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Sžz (správne má byť 5 Sž, pozn.) 87/2008 z... 2. februára 2010 sa ruší.

... Ústavný súd... priznáva sťažovateľovi za porušenie jeho základného práva primerané finančné zadosťučinenie 2.000 euro. Najvyšší súd... je povinný vyplatiť toto zadosťučinenie do dvoch mesiacov odo dňa vyhlásenia nálezu Ústavného súdu... Najvyšší súd... platbu vykoná na číslo účtu, ktorý jej sťažovateľ uvedie.

... Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 328 euro a 26 centov, ktorú je Najvyšší súd... povinný vyplatiť advokátovi... do dvoch mesiacov od vyhlásenia tohto nálezu...“

6. V rámci prípravy na predbežné prerokovanie veci sa na výzvu ústavného súdu vyjadрили k opodstatnenosti sťažnosti najvyšší súd listom č. KP 4/2010-47 z 11. júna 2010 a n. (v súdnom konaní žalovaná strana) listom z 31. mája 2010.

Najvyšší súd v podstatnom uviedol, že hoci sa sťažovateľka svojou súhrnnou žalobou domáhala zrušenia troch rozdielnych na seba naväzujúcich rozhodnutí N. - č.: GUV-1005/2008-2 z 24. septembra 2008, č.: GUV-1005/2008 z 3. júna 2008 a č.: VG2-7656-4/2007 z 30. augusta 2007, senát konajúci vo veci sp. zn. 5 Sž 87/2008 mohol posudzovať iba zákonnosť rozhodnutia uvedeného v poradí ako prvého a na ostatné žalobné dôvody, keďže sa týkali nesúhlasu žalobcu s inými rozhodnutiami a keďže tu chýbali podmienky na

postup podľa § 245 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien (ďalej aj „OSP“), nemohol senát prihliadnuť. K námietkam sťažovateľky týkajúcim sa aplikácie § 109 ods. 1 písm. b) OSP, t. j. povinnosti všeobecných súdov prerušiť konanie a vec súladu dotknutých ustanovení zákona č. 566/1992 Zb. predložiť na posúdenie ústavnému súdu [pozri bod 3(iii)], uviedol, že ide najmä o polemiku sťažovateľky s rozhodovacou praxou ústavného súdu, ktorú najvyšší súd nechce ovplyvňovať. Ďalej uviedol: *„Ak sťažovateľ namietal, že už v žalobe poukázal na to, že N. rozšírila predmet konania o rozklade o nový skutok (delikt), ktorý sa mal stať až počas druhostupňového konania, tak sa Najvyšší súd... ani s touto námietkou nemohol zaoberať. Konajúci senát Najvyššieho súdu... vychádzal pri vymedzení žalobných bodov uvedených pod č. 1. a 2. na str. 18 žaloby z argumentácie sformulovanej žalobcom na str. 4 až 9 žaloby. Tam sa však argument spomenutý... sťažovateľom nenachádzal. Preto ani nemohol rozsudok Najvyššieho súdu... na tento argument reagovať... Závery sťažovateľa, že Najvyšší súd... sa dostatočne nevysporiadal s argumentmi sťažovateľa, sú v rozpore s obsahom textu odôvodnenia napadnutého rozsudku.“* V neposlednom rade reagoval na dôvody uvádzané sťažovateľkou v súvislosti s požadovaným finančným zadosťučinením a požiadal ústavný súd, aby sťažnosť odmietol ako neopodstatnenú.

N. v rozsiahlom vyjadrení v podstatnom uviedla, že sťažovateľka [súvis s bodom 3(i), pozn.] *„vo svojej ústavnej sťažnosti... zamlčala skutočnosť, že... druhostupňové rozhodnutia N. č. GUV-1005/2008 zo dňa 3. 6. 2008 bolo právoplatne zmenené následným rozhodnutím N. č. GUV-1005/2008-2 zo dňa 24.9.2008... tak, že z druhostupňového rozhodnutia N. č. GUV-1005/2008 bola od 29.9.2008 právoplatne vypustená (zrušená) časť výroku o uložení poriadkovej pokuty poisťovni R. aj za nezákonné sťažovanie postupu v konaní o uložení poriadkovej pokuty zo strany poisťovne R., keďže tento dôvod (napriek jeho reálnej existencii) nebol explicitne uvedený už vo výroku prvostupňového rozhodnutia N. (útvary dohľadu nad finančným trhom) č. VG2-7656-4/2007 zo dňa 30. 8. 2007 o uložení poriadkovej pokuty poisťovni R. vo výške 400 000 Sk... Preto neexistujúca (právoplatne vypustená a zaniknutá) časť výroku druhostupňového rozhodnutia č. GUV-1005/2008 z 3. 6. 2008 - ktorá bola od 29. 9. 2008 právoplatne vypustená (zrušená) rozhodnutím č. GUV-1005/2008-2 z 24. 9. 2008 - už následne (od 29. 9. 2008) nemohla byť ani nebola*

predmetom súdneho konania a rozhodovania Najvyššieho súdu... Poistovňa R. vo svojej ústavnej sťažnosti... tvrdí, že N. pri svojom rozhodovaní neodôvodnila výšku poriadkovej pokuty uloženej poisťovni R. Tvrdenie... o údajnej absencii riadneho odôvodnenia výšky uloženej sankcie (poriadkovej pokuty) je nepravdivé, o čom svedčí aj odôvodnenie výšky pokuty na stranách 18 a 19 a na prelome strán 20 a 21 právoplatného rozhodnutia N. č. GUV-1005/2008-2 z 24. 9. 2008, z ktorého N. uvádza nasledovné citácie o odôvodnení výšky pokuty...“. Následne N. odcitovala pasáže namietaného rozhodnutia súvisiace so základom a výškou uloženej pokuty [súvis s bodom 3(ii), pozn.] a vyjadrila sa k námietkam sťažovateľky uvedeným v bode 3 (iii).

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (III. ÚS 206/03, II. ÚS 77/04). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 201/03, II. ÚS 144/05, IV. ÚS 100/04, IV. ÚS 42/06). Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť podanú sťažovateľkou považovať za zjavne neopodstatnenú v celom rozsahu.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... (čl. 1 ods. 1 a čl. 30 ods. 1 ústavy boli sťažovateľkou namietané v spojitosti s citovaným článkom). Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

11. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (mutatis mutandis I. ÚS 74/02, I. ÚS 236/03, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05). Ústavný súd v rámci svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

12. V relevantnej časti rozhodnutia sp. zn. 5 Sž 87/2008 z 2. februára 2010 najvyšší súd po podrobnom popise predchádzajúceho konania v rozsahu námietok sťažovateľky (bod 3) uviedol: «Najvyšší súd... ako súd vecne príslušný rozhodovať o žalobe podanej v tejto

veci... preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj jemu predchádzajúce správne konanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe postupom podľa Druhej hlavy Piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. ... Po zistení, že žaloba bola podaná oprávnenou osobou... nariadil vo veci pojednávanie... a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná, pretože napadnuté rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

Najvyšší súd na úvod zdôrazňuje... že žalobca okrem tejto žaloby podal dňa 26.06.2008 na Najvyšší súd tiež žalobu proti rozhodnutiu B. č.: GUV-1005/2008 zo dňa 03. 06. 2008, ktorá je evidovaná pod sp. zn. 5 Sž 56/2008. V danej veci konajúci senát uznesením sp. zn. 5 Sž 56/2008 zo dňa 29. 09. 2009 prerušil konanie až do právoplatného skončenia konania o žalobe proti rozhodnutiu vydanom na základe mimoriadneho opravného prostriedku vedenom pod sp. zn. 5 Sž 87/2008. Uvedené prerušenie vychádzalo z ust. § 250i ods. 4 O. s. p. ...

Podľa § 32 ods. 5 zák. č. 747/2004 Z. z. ...

Z uvedených ustanovení Najvyššiemu súdu jednoznačne vyplýva zámer zákonodarcu, aby pod súdny prieskum boli podriadené iba tie rozhodnutia správnych orgánov, ktoré sa vyznačujú charakterom nemennosti, tzn. právne stabilné. V tomto štádiu využívania ochranných mechanizmov je potom dané na výber účastníkom správneho konania, či využijú mimoriadne opravné prostriedky aplikovateľné v správnom konaní alebo využijú súdny ochranu poskytovanú správnym súdnictvom podľa 5. časti Občianskeho súdneho poriadku. Subsidiárna povaha súdneho prieskumu vylučuje súčasné využitie oboch prostriedkov právnej ochrany...

Preto, ak sa žalobkyňa po vydaní právoplatného rozhodnutia č. GUV-1005/2008 z 03. 06. 2008 druhostupňovým orgánom žalovaného rozhodol podaním podnetu z 11. 06. 2008 vyvolať mimoriadne preskúmanie právoplatného rozhodnutia, nemohol sa súčasne podaním doručeným na Najvyšší súd dňa 26.06.2008 domáhať v zmysle hore cit. ust. § 250i ods. 4 O. s. p. práva na rýchlu súdnu ochranu a okamihom vydaním zmeňujúceho rozhodnutia žalovaného č: GUV-1005/2008-2 z 24. septembra 2008 mu aj toto právo vydaním rozhodnutia správneho orgánu v mimoriadnom prieskumnom konaní zaniklo... a vzniklo mu právo požiadať iba o súdny prieskum právoplatného rozhodnutia žalovaného č: GUV-1005/2008-2 z 24. septembra 2008 bez možnosti aplikácie ust. § 245 ods. 1 O. s. p.

Na základe uvedeného... je Najvyšší súd oprávnený vykonať súdny prieskum iba v prípade napadnutého rozhodnutia žalovaného č: GUV-1005/2008-2 z 24. septembra 2008, hoci žalobca podal v tomto konaní „komplexnú“ žalobu, tzn. že v nej napadol nezákonnosť rozhodnutí 1-stupňového, 2-stupňového rozhodnutia ako aj rozhodnutia žalovaného č: GUV-1005/2008-2 z 24. septembra 2008 ako aj postupov im predchádzajúcich.

V ustanovení § 250j ods. 1 a 2 O. s. p. ... je zakomponovaná tzv. koncentračná zásada správneho súdnictva. Uvedená koncentračná zásada je limitovaná nielen časovo ale tiež svojim limitným rozsahom, tzn. rozsahom námietok, o ktorých rozhodoval správny orgán na poslednom stupni.

Proti rozhodnutiu žalovanej č: GUV-1005/2008-2 z 24. septembra 2008 žalobkyňa v žalobe uplatnila tieto námietky (str. 17 a 18):

- absencia následku správneho deliktu, tzn. že v danom prípade ide o správny delikt poruchový (dohľad musí byť reálne sťažený v dôsledku neposkytnutia informácií),*
- absencia samotného sťaženia dohľadu nepredložením dokladov, lebo v zmysle ust. § 42 ods. 8 zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve v znení účinnom v čase vykonávania dohľadu sa môže aplikovať iba pri výkone dohľadu na mieste,*
- neodôvodnenosť výšky uloženej pokuty...*

Žalobkyňa svoje argumenty o neodôvodnení výšky pokuty oprela o svoje tvrdenie, že žalovaná sa nezaoberala so všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy o uložení pokuty stanovuje. S týmto argumentom nemôže Najvyšší súd súhlasiť.

Žalovaná v odvolacom rozhodnutí sa vysporiadala s odôvodnením výšky pokuty v sume 400.000- Sk odkazom na nezákonné sťažovanie výkonu dohľadu na diaľku, ktorého závažnosť bola žalovanej zvýšená bezprecedentným a mimoriadne závažným spôsobom. Správanie žalobkyne, ktoré žalovaná v svojom odôvodnení v závere charakterizovala, že ešte dohľad na diaľku žiadna iná poisťovňa a ani iný dohliadaný subjekt takým spôsobom nestážoval, má svoje jasné dôvody, ktoré sú zrejmé v predchádzajúcich častiach odôvodnenia. V súvislosti s celým odôvodnením druhostupňového rozhodnutia sú potom argumenty žalovanej určujúce výšku uloženej pokuty dostatočné a tvoria vnútornú jednotu. Na základe uvedeného sa Najvyšší súd stotožnil s argumentáciou žalovanej z jej vyjadrenia zo dňa 27.10.2008 a túto námietku žalobkyne odmietol ako nedôvodnú.

Vo vzťahu k namietanému ústavnému a komunitárnemu nesúladu Najvyšší súd si neosvojil argumenty žalobcu, lebo ani komunitárne predpisy nepodporili myšlienku žalobcu o strate nezávislosti žalovaného. Najmä text čl. 25 ods. 2 Protokolu o Štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky nepodporuje záver žalobkyne, že výlučná právomoc Európskej centrálnej banky týkajúcej sa špeciálnej obmedzujúcej výnimky je možné previesť (rozšíriť) aj na všetky centrálné banky v tom duchu, že potom nieje možné žiadnej centrálnej banke zveriť výkon dohľadu nad poisťovníctvom.

Navyše Najvyšší súd zobral aj do úvahy argumentáciu žalovanej, ktorá poukazovala na obidva konvergenčné dokumenty (Správa o konvergencii 2008 a Konvergenčná správa máj 2008), o ktorých vierohodnosti nemal Najvyšší súd žiadne pochybnosti a ktoré potvrdili zlučiteľnosť právnych predpisov Slovenskej republiky so Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva a uvedeného Protokolu o Štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a Európskej centrálnej banky...».

13. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru vyvodzuje sťažovateľka zo spôsobu, akým najvyšší súd posudzoval zákonnosť preskúvaného rozhodnutia správneho orgánu [bod 3(i) a 3(ii)], resp. procesné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku [bod 3(iii)], teda z jeho právneho názoru, na základe ktorého dospel v danej veci k záveru, že jej žalobu zamietol.

14. Podľa názoru ústavného súdu namietané skutočnosti v bode 3(i) a 3(ii) prima facie neobstoja, pretože v čase preskúvania zákonnosti ostatného rozhodnutia N. z 24. septembra 2008 najvyšším súdom už nebol v hre nový skutok (delikt) [3(i)], a nezodpovedá realite ani tvrdenie sťažovateľky, že preskúvané rozhodnutie N. neobsahovalo žiadne odôvodnenie výšky uloženej sankcie [3 (ii)]. V tomto smere ústavný súd poukazuje tiež na odôvodnenie namietaného rozhodnutia najvyššieho súdu (bod 12) a vyjadrenie najvyššieho súdu a N. (bod 6). Pokiaľ sťažovateľka namietala, že najvyšší súd na jej žiadosť neprerušil konanie a nepredložil vec súladu dotknutých ustanovení zákona č. 566/1992 Zb. ústavnému súdu [3(iii)], ústavný súd v súlade so svojimi doterajšími závermi (napr. I. ÚS 216/2010) konštatuje, že z čl. 144 ods. 2 ústavy v spojení s § 109 ods. 1 písm. b) OSP takáto povinnosť pre všeobecné súdy nevyplýva. „Aj v súvislosti s § 18 ods. 1 písm.

d) zákona o ústavnom súde za subjekt procesne spôsobilý podať návrh na začatie konania o zaujatie stanoviska ústavnému súdu je stanovený súd v súvislosti s jeho rozhodovacou činnosťou, a nie účastník konania“ (I. ÚS 53/2010). Podobne ústavný súd (III. ÚS 259/09) uviedol, že „Samotná sťažovateľmi namietaná skutočnosť, že... súd neaplikoval v konaní postup podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP, nie je odopretím prístupu sťažovateľa k súdu. Ústavný súd konštatuje, že prerušiť konanie podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) druhej vety OSP možno len vtedy, ak konajúci súd dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. K tomuto záveru musí však dospieť súd, a nie účastník konania. Je teda plne na posúdení všeobecného súdu, nakoľko tento postup aplikuje (mutatis mutandis IV. ÚS 84/08).“.

15. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

16. Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

17. Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej poznamenáva, že v rozsahu sťažovateľkou namietaných skutočností (pozri bod 3) nie je rozhodnutie najvyššieho súdu ani arbitrárne, ani zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, než prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže sama osebe viesť k záveru o jeho zjavnej

neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti, a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02).

18. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky zdôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy (v spojení s čl. 30 ods. 1 a čl. 1 ods. 1 ústavy) a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodit' iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00). Ústavný súd preto sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Milana Ľalíka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2010

